

Arrest

**nr. 46 662 van 26 juli 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 mei 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 februari 2010 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staats-secretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 december 2008 het Rijk binnen met het oog op het volgen van hogere studies.

1.2. Op 6 februari 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 oktober 2009.

1.3. Verzoekster diende bij schrijven, gedateerd op 8 oktober 2009, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Op 23 februari 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing, die verzoekster op 28 april 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 07.10.2009 bij de burgemeester van Gent door (E.S.B.), (...), in toepassing van art 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangepast door de wetten van 15 juli 1997 en van 15 september 2006, teneinde de toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van voorvermelde wet, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING.

Betrokkene legt voor het academiejaar 2009-2010 een inschrijvingsattest voor de Master of Arts in International Politics aan CERIS voor. Deze onderwijsinstelling beantwoordt niet aan de vereisten van art. 59 van de Wet van 15.12.80 omdat ze niet erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid.

Betrokkene toont niet aan dat deze studies de voortzetting is van haar vroegere studie of aansluit op een beroepsactiviteit. Nadat zij in 2006 een diploma behaalde in het "Marketing Management: Human Resource Management" aan de University College of Technology te Buea (Kameroen) en in het land van herkomst gewerkt te hebben als marketing officer, schreef zij zich voor het academiejaar 2008-2009 in voor het "Voorbereidend Jaar Nederlands" aan het Universitair Talencentrum aan Universiteit Gent. Aldaar werkte ze niveau 1 en 2 succesvol af. Zij stopte met deze studies, omdat zij inzag het vereiste niveau van Nederlands niet tijdig machtig te kunnen worden om haar toelating voor de bachelor in de moraalwetenschappen voor het academiejaar 2009-2010 aan Univeristeit Gent te verzilveren. Zij besloot zich teneinde toch het hoogstaande Belgische onderwijs vervolgens te heroriënteren naar een anderstalige opleiding.

Betrokkene toont evenmin de specificiteit van deze opleiding aan CERIS aan door te bewijzen dat zij een gelijkaardige opleiding niet kan volgen in het land van herkomst.

Bijgevolg wordt haar aanvraag tot machtiging tot verblijf om aan CERIS te studeren verworpen. (...)

Dit is de eerste betreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 22 maart 2010 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Deze beslissing, die verzoekster op 28 april 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde (E.S.B.), (...), gemachtigd tot een verblijf als studente;

REDEN VAN BESLISSING:

Artikel 61. § 2. 1 °: wanneer zij na afloop van haar studies haar verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2009-2010 een inschrijvingsattest voorlegt voor de Master of Arts in International Politics aan de privé-instelling CERIS; dat deze onderwijsinstelling niet beantwoordt aan de voorwaarden artikel 58 en 59 van de wet omdat deze niet georganiseerd, noch erkend, noch gesubsidieerd wordt door de overheid;

Overwegende dat betrokkene voor deze studies een machtiging dient te bekomen op basis van artikel 9bis, dat deze machtiging geweigerd is bij beslissing van 23.02.2010 hem heden betekend;

Overwegende dat het inschrijvingsattest aan voormelde privé-instelling bijgevolg niet in aanmerking komt voor een verdere verlenging van zijn verblijf als student en de A-kaart van betrokkene verstreken is sedert 31.10.2009;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven. (...)"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis, 58, 59 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel dat vervat is in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"1. Dat verweerder in de bestreden beslissingen verwijst naar "het hoogstaande Belgisch onderwijs" (in een overigens niet verstaanbare motivering) , terwijl het "Belgisch onderwijs" zelfs gewoonweg niet bestaat.

Immers de organisatie van het onderwijs is een regionale materie !!!

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en een gebrekkige motivering.

2. Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 23.02.2010 stelt dat de onderwijsinstelling CERIS niet beantwoordt aan de vereisten van het art. 59 van de Wet van 15.12.1980 omdat ze niet erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid. Verweerder stelt verder dat verzoekster niet de specificiteit van deze opleiding aantoont.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en schending inhoudt van het rechtszekerheidsbeginsel, het rechtmatig opgewekt vertrouwen en het gelijkheidsbeginsel

Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat.

Dat immers CERIS steeds werd vermeld op de lijst van private instellingen waarvoor machtigingen tot verblijf werden afgeleverd aan vreemde studenten die werden ingeschreven tot dit systeem werd afgeschaft (cf. schrijven Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan CERIS dd. 25 juli 2003).

Dat evenwel, gezien het feit dat CERIS voorheen voorkwam op de lijst van private onderwijsinstellingen waarvoor machtigingen tot verblijf werden afgeleverd, er een bepaald rechtmatig vertrouwen wordt opgewekt dat bij een goed gemotiveerde studiekeuze aan CERIS een machtiging tot verblijf kan worden bekomen voor de duur van die studie, rechtmatig vertrouwen waarop verzoekster zich kon baseren (cf. inschrijvingsattest CERIS dd. 23.09.2009).

Dat immers geenszins in de bestreden beslissingen wordt aangeduid waarom de opleiding(en) bij CERIS plots niet meer aanleiding kan/kunnen geven tot machtiging tot verblijf terwijl dit vroeger wel degelijk het geval was.

3. Dat evenwel door de bestreden beslissing te motiveren als zou verzoekster niet de specificiteit van deze opleiding aantonen deze beslissing de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het rechtmatig opgewekt vertrouwen en het gelijkheidsbeginsel schendt.

Dat geenszins door verweerder wordt aangeduid waarom verzoekster de specificiteit van haar opleiding aan CERIS dient aan te tonen terwijl bij een eventuele opleiding in een erkende, georganiseerde of gesubsidieerde onderwijsinstelling dit niet het geval is.

Dat er derhalve sprake is van schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

4. Dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis duidelijk heeft gesteld dat, omdat zij de Nederlandse taal niet tijdig onder de knie zou krijgen voor het aanvangen van de lessen in de moraalwetenschappen, zij zich heeft ingeschreven aan de CERIS hogeschool te Brussel, alwaar de cursussen worden gedoceerd in het Frans en het Engels.

Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom voormelde motivatie van verzoekster voor het aanvaarden van studies aan de CERIS hogeschool te Brussel niet kan weerhouden worden als een voldoende motivatie in hoofde van verzoekster tot het verderzetten van haar studies in België en van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van de motiveringsplicht.”

2.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen het volgende op:

“De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen feitelijke grondslag missen.

De verwerende partij laat verder gelden dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar een schrijven van 25.7.2003 van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de onderwijsinstelling CERIS.

Immers maakt zulk schrijven uiteraard geen bron van recht uitmaakt, terwijl voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 §2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uitspraak doet, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Een loutere brief aan een onderwijsinstelling maakt geen reglementaire bepaling uit waaraan de beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidsonderzoek kan worden getoetst

Alleen al om die reden dient te worden vastgesteld dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis, nu de aanvraag betrekking had op het studeren aan een niet door de overheid erkende, georganiseerde of gesubsidieerde onderwijsinstelling (zoals bedoeld in art. 58 en 59 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980), diende te worden verworpen.

Dienaangaande kan worden verwezen naar de uiteenzetting in de omzendbrief dd. 01.09.2005 (B.S. 06.10.2005) tot wijziging van de omzendbrief van 15 september 1998 betreffende het verblijf van vreemdelingen die in België wensen te komen studeren:

“Krachtens artikel 59 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zijn alleen de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen bevoegd om het inschrijvingsattest af te geven dat vereist is om een machtiging tot voorlopig verblijf met het oog op studies in België te bekomen.

De omzendbrief van 15 september 1998 betreffende het verblijf van vreemdelingen die in België wensen te komen studeren herinnert echter aan het feit dat er een afwijking op dit principe bestaat. Sommige onderwijsinstellingen, die niet aan de voornoemde wettelijke vereisten beantwoorden, verwierven sinds 1983 jaarlijks een door de minister toegestane afwijking. Elk jaar werd een lijst van deze instellingen opgesteld.

Op die manier wou de Minister de discretionaire macht die door de artikelen 9 en 13 van de voornoemde wet van 15 december 1980 aan hem wordt toegekend gebruiken.

In toepassing van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 kon een student dus een machtiging tot verblijf bekomen op basis van een inschrijvingsattest dat wordt afgegeven door een privé-instelling voor hoger onderwijs.

Sinds het schooljaar of het academisch jaar 2004-2005 heeft de Minister beslist om niet langer een beperkende lijst van privé-instellingen die buitenlandse studenten mogen opvangen op te stellen.

Bijgevolg wordt elke aanvraag voor een machtiging tot verblijf die wordt ingediend op basis van een inschrijving voor cursussen die door een privé-instelling voor hoger onderwijs worden gegeven onderzocht in het kader van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980.

De beslissing om een machtiging tot voorlopig verblijf met het oog op studies in België toe te kennen of te weigeren wordt voortaan uitsluitend gebaseerd op een geïndividualiseerd onderzoek van het dossier van de student die de aanvraag indient.

Dit geïndividualiseerd onderzoek is gebaseerd op de volgende objectieve criteria :

- de bekwaamheid van de student om onderwijs van het hogere type te volgen;*
- de continuïteit van zijn studies;*
- het belang van de voorgenomen studies;*
- de beheersing van de taal waarin de cursussen worden gegeven;*
- de financiële middelen;*
- de afwezigheid van ziekten;*

- de afwezigheid van veroordelingen voor misdaden of wanbedrijven van gemeen recht.

De documenten die bij de aanvraag voor de machtiging tot verblijf moeten worden overgelegd moeten het bijgevolg mogelijk maken om deze elementen te verifiëren.

(...)

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. De gemachtigde is tot voormelde beslissingen gekomen na grondig onderzoek van de door verzoekster overgemaakte stukken, en overeenkomstig de toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd om te voldoen aan de formele motiveringsplicht waaraan ze is onderworpen en waarvan verzoekster de schending opwerpt (art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen als ongegrond en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Ten overvloede kan er nog worden opgewezen dat de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820, R.v.V.).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter kan enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing uitoefenen. De Raad is niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid.

Uit de stukken van het administratief dossier en bovenstaande motieven blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is.

Verzoeksters uitvoerige beschouwingen in haar verzoekschrift missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing, die afdoende is ondersteund met draagkrachtige motieven.

Er is geen sprake van bevoegdheidsoverschrijding of schending van het opgewekt vertrouwen, en evenmin van het gelijkheidsbeginsel.

De gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf diende te worden verworpen en aan haar bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

2.3. In haar repliekmemoire stelt verzoekster nog het volgende:

“Verzoekster merkt op dat verwerende partij nalaat de door verzoekster ingeroepen middelen te beantwoorden.

Dat verzoekster in haar verzoekster stelde:

- Dat in de bestreden beslissingen niet wordt aangeduid waarom de opleiding(en) bij CERIS plots niet meer aanleiding kan/kunnen geven tot machtiging tot verblijf terwijl dit vroeger wel degelijk het geval was.

- Dat door verweerder niet wordt aangeduid waarom verzoekster de specificiteit van haar opleiding aan CERIS dient aan te tonen terwijl bij een eventuele opleiding in een erkende, georganiseerde of gesubsidieerde onderwijsinstelling dit niet het geval is.

- Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom de motivatie van verzoekster voor het aanvaten van studies aan de CERIS hogeschool te Brussel niet kan weerhouden worden als een voldoende motivatie in hoofde van verzoekster tot het verderzetten van haar studies in België en van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat verweerder nalaat voormelde middelen van verzoekster te weerleggen.”

2.4.1. De Raad merkt op artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen genomen werden. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat de opleiding die zij in België wil volgen aan een onderwijsinstelling die niet erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid een voortzetting is van haar vroegere studies of aansluit bij een beroepsactiviteit en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij de opleiding die aan deze instelling gegeven wordt niet in haar land van herkomst kan volgen. Deze motivering is duidelijk en laat verzoekster tevens toe te begrijpen waarom haar argumentatie, dat zij opteerde voor een opleiding aan een private onderwijsinstelling omdat daar de lessen in een andere taal dan het Nederlands gegeven worden, niet werd weerhouden. In de tweede bestreden beslissing, wordt verwezen naar artikel 61, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet en uiteengezet dat de geldigheidsduur van haar verblijfskaart verstreken is en dat zij niet gemachtigd werd om te studeren aan een private onderwijsinstelling. Deze motiveringen laten verzoekster toe te begrijpen op welke juridische en feitelijke basis de bestreden beslissingen zijn genomen en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat deze motiveringen niet afdoende zouden zijn.

Verweerder houdt daarnaast – in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert – niet voor dat een inschrijving aan de private school waar verzoekster een opleiding wil volgen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, maar zet uiteen waarom in het specifieke geval van verzoekster deze inschrijving niet leidde tot de inwilliging van deze machtigingsaanvraag. De bewering van verzoekster dat de inschrijvingen bij de bewuste private onderwijsinstelling plots geen aanleiding meer kunnen geven tot machtiging tot verblijf en dat de reden hiervan moet worden toegelicht is dan ook gebaseerd op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing en laat niet toe een schending van de formele motiveringsplicht vast te stellen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4.2. In de mate dat verzoekster verder aangeeft dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert zij een miskennis van de materiële motiveringsplicht aan.

Door te betogen dat in de eerste bestreden beslissing gewag gemaakt wordt van het “Belgische onderwijs” terwijl onderwijs een bevoegdheid is van de regio’s toont verzoekster evenwel niet aan dat verweerder enige beoordelingsfout heeft gemaakt inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarenboven moet worden geduid dat het gegeven dat de onderwijsmaterie in België geregionaliseerd werd niet uitsluit dat verwezen wordt naar het hoogstaande niveau van het onderwijs in België.

Het standpunt van verweerder dat verzoekster naliet aan te tonen dat de studies die zij wenst aan te vangen aan een private school in België aansluiten bij haar vroegere studies of professionele activiteit en dat zij evenmin aantoonde dat zij de opleiding die aan deze instelling wordt gegeven niet kan volgen in haar land van herkomst vindt steun in het door verweerder neergelegde administratief dossier. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij aangeeft dat verweerder door uit te gaan van deze gegevens een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Het gegeven dat de private onderwijsinstelling waar verzoekster wenst te studeren voorheen was opgenomen op een lijst van onderwijsinstellingen en dat uit een schrijven van verweerder blijkt dat hij toeliet dat de Belgische diplomatieke en consulaire posten overgingen tot de afgifte van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die wensten te studeren aan instellingen die op deze lijst figureerden laat ook niet toe enige beoordelingsfout vast te stellen. Uit het door verzoekster neergelegde stuk blijkt immers dat de afgifte van een machtiging tot verblijf hoe dan ook afhankelijk was van een voorafgaandelijk akkoord van verweerder. Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoekster een aanvraag indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verweerder derhalve over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Die bevoegdheid is geenszins beperkt door het feit dat de school waar verzoekster wenst te studeren vijf jaar geleden was opgenomen op een lijst die niet door enige reglementaire bepaling is voorzien.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissingen genomen zijn op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.4.3. Verzoekster toont door te betogen dat de private school waar zij wenst te studeren in het jaar 2003 was opgenomen op een door verweerder opgestelde lijst van scholen ook geen schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel.

Zoals hoger reeds gesteld blijkt uit het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegd schrijven immers niet dat verweerder er zich heeft toe verbonden om steeds over te gaan tot de afgifte van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die aangaven te willen studeren aan een private instelling die was opgenomen op een door hem samengestelde lijst. Daarenboven blijkt niet dat verweerder na het academiejaar 2003-2004 nog lijsten met private onderwijsinstellingen opstelde of met dergelijke lijsten op enigerlei wijze rekening hield. Ook blijkt niet dat hij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster enige aan haar gedane concrete toezegging of belofte zou miskend hebben. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat verweerder zou afgeweken zijn van de gedragslijn die hij de jongste jaren volgt bij de beoordeling van de machtigingsaanvragen die ingediend worden door studenten.

2.4.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel stelt verzoekster in wezen dat dit beginsel geschonden is omdat een vreemdeling die wenst te studeren aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling anders behandeld wordt dan een vreemdeling die een opleiding wil volgen aan een private school die niet aan de in artikel 59 van de Vreemdelingenwet voorzien voorwaarden voldoet. Aangezien verzoekster hiermee echter niet aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, worden vastgesteld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

2.4.5. Verzoekster laat voorts na op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van mening is dat de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, die in casu niet van toepassing zijn of werden toegepast, zouden geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel dient bijgevolg, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, als onontvankelijk beschouwd te worden.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.5. Verzoekster heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK